

ע"פ 2177/15 - אייל צבי פלג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2177/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המערער: אייל צבי פלג

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שיריזלי) מתאריך 18.03.2015 ב-עפ"ג 22744-03-15

בשם המערער: עו"ד מיקי חובה

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'

החלטה

1. לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שיריזלי) מתאריך 18.03.2015 ב-עפ"ג 22744-03-15, בגדרה נדחתה בקשתו של המערער לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו במסגרת גזר דינו של בית המשפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' מלמד) מתאריך 11.02.2015 ב-ת"פ 19985-04-14.

אביא תחילה את הנתונים הנדרשים להכרעה בערעור.

הנתונים הרלבנטיים והשתלשלות ההליכים

2. המערער הורשע על ידי בית משפט השלום, על בסיס הודאתו, בעבירות של: סחר בסם מסוכן, החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית והחזקת כלים לשימוש בסם מסוכן. בעקבות הרשעתו הושתו עליו העונשים הבאים: 24 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי (כאשר התנאי הוא שבמשך שלוש שנים – המערער לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע על פי הוראות פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים)), 3 חודשי מאסר על תנאי (כאשר התנאי הוא שבמשך שלוש שנים – המערער לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון על פי הוראות פקודת הסמים המסוכנים) וכן פסילה מלקבל, או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים החל מיום שחרורו ממאסר. בנוסף הכריז בית משפט השלום הנכבד על המערער כסוחר סמים והורה על חילוט סכום הכסף שנתפס בהחזקתו והטלפון הסלולרי שלו.

3. המערער הגיש הודעת ערעור על גזר הדין הנ"ל לבית המשפט המחוזי, ולצידה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הבקשה האמורה, ומכאן הערעור שלפני.

4. בתאריך 01.04.2015 התקיים דיון בערעור בפני, אשר בתומו הוריתי כי עיכוב הביצוע הזמני שניתן על ידי בית משפט השלום הנכבד ולאחר מכן על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, ימשך, ארעית, עד למתן החלטה אחרת.

טיעוני הצדדים

5. המערער סבור כי בית המשפט המחוזי טעה משהחליט לדחות את בקשתו לעיכוב ביצוע. לשיטתו, מתקיימים בעניינו הקריטריונים שהותוו ב-ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ), המצדיקים עיכוב ביצוע של עונש המאסר שהושת עליו, והם:

(א) חומרת העבירה ונסיבות ביצועה – המערער מכיר בחומרת העבירה של סחר בסמים. יחד עם זאת, לשיטתו, קריטריון "חומרת העבירה ונסיבות ביצועה" דווקא תומך במקרה מיוחד זה בעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו, וזאת בשלם לב לכך שלתפיסתו, הוא מכר כמות קטנה של סם מסוג קנאביס, המסתכמת בכ-150 גרם, ולחבריו בלבד וכי פעילותו זו באה על רקע של משבר כלכלי ואישי קשה שנקלע אליו.

(ב) משך תקופת המאסר – המערער טוען כי אורך תקופת המאסר שהושתה עליו איננה כזו שלא מצדיקה עיכוב ביצוע, וזאת בהשוואה למקרים אחרים שבהם הורה בית משפט זה על עיכוב ביצוע ביחס לתקופות מאסר דומות, ואף ארוכות יותר. המערער מוסיף כי בחלק מהמקרים האמורים היה מדובר בעבירות ובנסיבות העולות בחומרתן על אלה שבמכלול שבפני.

(ג) סיכויי הערעור – המערער טוען כי בהתחשב בהליך השיקום שהוא עבר ובנסיבותיו המיוחדות של תיק זה – בית משפט השלום הנכבד החמיר בעונשו ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, אשר לרוב כוללת עונשים שיקומיים בדמות שירות

לתועלת הציבור, או עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. לפיכך המערער סבור כי סיכויי ערעורו טובים.

(ד) נסיבות אישיות – בהקשר זה המערער מעלה שתי טענות מרכזיות:

(1) התהליך השיקומי אותו הוא עובר בהצלחה, לדבריו, הכולל גמילה מלאה מעישון סמים.

(2) המערער מציין כי מספר ימים עובר למועד הטיעונים לעונש בפני בית משפט השלום, נודע לו מפי אשתו, שטסה לקולומביה, מקום הולדתה, יחד עם בתם המשותפת לסעוד את אביה החולה (שנפטר בינתיים) – כי אין בכוונתה לשוב לישראל עם הילדה, ובכך, למעשה, התברר כי היא "חטפה" את ילדתם המשותפת. המערער טוען כי כניסתו למאסר בשלב זה עלולה לפגוע באופן ניכר ביכולתו להילחם על פי הוראות אמנת האג בדבר חטיפת ילדים (The Hague Convention on the Civil Aspects of International Child Abduction, 1980) (להלן: אמנת האג) להשבת בתו לישראל.

6. המשיבה סומכת את ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי בעניין. לשיטתה, העבירות שבהן המערער הורשע ונסיבות ביצוען חמורות ומצדיקות ריצוי מידי של העונש. כן סבורה המשיבה כי הסיכויי שערעורו של המערער יתקבל, ושהוא לא ידרש לרצות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח – נמוך מאד. לבסוף, המשיבה טוענת כי נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות התקדמות תהליך שיקומו ועניין "חטיפתה" של בתו, הובאו כבר בחשבון במסגרת גזר הדין, וניתן להן משקל על ידי בית משפט השלום הנכבד, ואינם מצדיקים התערבות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד בעניין עיכוב הביצוע.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בחומר שהוגש על ידי המערער, ובעקבות שמיעת טענות הצדדים – נחה דעתי כי דין הערעור להתקבל וכי יש לדחות את כניסתו של המערער למאסר, עד להכרעתו של בית המשפט המחוזי בערעור על גזר הדין. הנימוקים למסקנה האמורה יובאו מיד בסמוך.

8. אמנם בדרך כלל, על נידון שהושת עליו עונש מאסר, להתייצב לריצוי מיד לאחר גזירת הדין, ואין בערעור כשלעצמו, כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש (ראו, למשל: ע"פ 5921/12 סבג נ' מדינת ישראל (23.9.2012); ע"פ 8397/10 זועבי נ' מדינת ישראל (28.11.2010)). יחד עם זאת, ישנם מקרים המתאפיינים בנסיבות מיוחדות, שבגדרם נסוג האינטרס הציבורי בביצוע מידי של עונש המאסר שהושת על הנידון, ובית המשפט רשאי להורות על דחיית מועד תחילתו של ריצוי העונש (עיינו: הלכת שוורץ, בעמ' 277). הנני סבור כי הערעור שלפני נכנס בגדר אותם מקרים חריגים.

9. אין חולק שעבירות הסחר בסמים, שבהן הורשע המערער – חמורות הן מטבען. ואולם, הנני בדעה כי נסיבותיו האישיות של המערער מצדיקות כאן עיכוב ביצוע של עונש המאסר שהושת עליו. אבהיר ואפרט הדברים להלן.

10. בהתאם למתואר בתסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער, ובהודעת הערעור שלפני – עישון סמים היווה חלק מחייו של המערער מאז היותו נער ועד למועד מעצרו בגין הפרשה הנוכחית ומפרקטיקה זו הוא נגרר לסחר. על פי שירות המבחן, מאז שחרורו של המערער ל"מעצר בית", בהתאם להמלצתו של שירות המבחן, הוא משתתף בהצלחה

במספר מסגרות טיפוליות לצורך התמודדות עם בעיית השימוש בסמים. לאורך התקופה האמורה - המערער מוסר בדיקות שתן באופן קבוע, שמעידות על כך שהוא איננו משתמש עוד בסמים. בנסיבות אלה, שירות המבחן ציין בתסקיר שהוגש בעניינו של המערער טרם שנגזר דינו על ידי בית משפט השלום הנכבד - כי השתת עונש מאסר בפועל על המערער בעת הנוכחית עלולה לגרום לקטיעת תהליך שיקומו, ואף עלולה להוביל לרגרסיה במצבו (משכך שירות המבחן המליץ לבית המשפט להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל).

מעבר לתהליך שיקומו האישי של המערער, נראה כי יש חשיבות להימנע מכליאתו של המערער בשלב זה לנוכח הטענה שהעלה בדבר "חטיפת" בתו. כאמור, למערער ולאשתו ילדה משותפת, והיא בת כ-4 שנים. תוך ניהול ההליך בפני בית משפט השלום, טסה אשתו של המערער לקולומביה, לצורך ביקור אביה שחלה (ונפטר בינתיים), יחד עם הילדה. בחלוף מספר שבועות, ולאחר פטירת הסבא ז"ל של הילדה - אשת המערער הודיעה כי היא מתכננת להישאר עם הילדה בקולומביה. בעקבות "החטיפה" הנטענת, המערער הצהיר כי אם לא יצליח להביא להחזרת ביתו לישראל בהסכמה עם אשתו - הוא מתכוון להגיש לבית המשפט בקולומביה בקשה להחזרת הילדה, וזאת על פי אמנת האג. מבלי להביע עמדה בנוגע לסיכויי של המערער בהליך האמור, ברי כי כניסתו למאסר כעת עלולה לפגוע בצורה משמעותית ביכולתו לנהל את ההליך האמור, ועלולה להקטין את הסיכויים להחזרת הילדה לישראל אף אם קמה לו עילה לכך (ואין אני מביע, כמובן, דעה כלשהי לגוף הסכסוך שנתגלע בין בני הזוג וביחס לטענותיהם באשר להחזקת הילדה ומיקומה).

11. הנסיבות הנ"ל כולן מלמדות על כך שבמקרה זה מוצדק בשלב זה עיכוב ביצוע עונש המאסר.

12. נוכח כל האמור לעיל - הערעור שלפני מתקבל. עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערער ימשך עד להכרעתו של בית המשפט המחוזי בערעורו של המערער, המופנה כנגד גזר דינו של בית משפט השלום. המערער יישאר איפוא ב"מעצר בית" בהתאם לתנאים שנקבעו על ידי בית משפט השלום הנכבד בהחלטתו מתאריך 11.02.2015.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ה (28.4.2015).

ש ו פ ט